

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.238 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2008 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 3 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MARTEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 8 maart 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 3 maart 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2006 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands leert, werkbereid is, reeds gewerkt heeft als steenzetter, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 12.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie, hem betekend op 20.03.2007. Op 29.08.2007 startte betrokkene een tweede asielaanvraag dat werd afgesloten op 12.12.2007 met een bevestigende beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand en iets minder dan 4 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Daarenboven beweert betrokkene dat zijn leven en vrijheid ernstig in het gedrang zou worden gebracht als hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, maar brengt hier geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zijn leven en vrijheid in gevaar zouden zijn, volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarnaast voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ten slotte kan het feit dat betrokkene buitensporige financiële gevolgen zou ondervinden indien hij moet terugkeren niet als buitengewone omstandigheid aangenomen worden. Betrokkene zou beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het argument dat een aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 lang duurt, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien er regelmatig personen zijn die eveneens worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange termijn.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van (oud) artikel 9 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij betoogt dat zijn eerste asielaanvraag nog hangende was op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, dat hij dan nog de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling had, dat hij daar bij herhaling op heeft gewezen in zijn aanvraag, dat hij dit aangehaald heeft als buitengewone omstandigheid, dat zolang zijn asielaanvraag hangende is en zolang hij de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling heeft er jegens hem een vermoeden bestaat dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag in de onmogelijkheid verkeerde om terug te keren naar zijn land van herkomst, dat in dat geval zijn aanvraag tot erkenning als vluchteling automatisch zou worden afgewezen aangezien uit zijn houding dan zou blijken dat er in zijn hoofd geen gegronde vrees voor vervolging meer zou

bestaan, dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat met deze omstandigheid in geen enkel opzicht rekening werd gehouden, dat de verwerende partij zich voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden impliciet maar zeker geplaast heeft op het ogenblik van de beslissing, dat de verwerende partij immers enkel heeft rekening gehouden met de omstandigheid dat zijn asielaanvragen inmiddels werden geweigerd wat pas gebeurde nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf was ingediend, dat in casu aan de a posteriori afwijzing van zijn asielaanvragen rechtens niet het gevolg mocht worden verbonden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als ware retroactief alsnog onontvankelijk zou zijn en dat daar anders over oordelen zou de verwerende partij een vrijgeleide bieden om na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf voldoende lang te wachten tot zij van oordeel is dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet langer buitengewoon zijn of niet langer bestaan wat zij dan vervolgens zou kunnen formaliseren in een beslissing waarbij de aanvraag als niet ontvankelijk wordt afgewezen.

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een motief heeft gewijd aan de asielprocedure van verzoeker, dat luidt als volgt:

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 12.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie, hem betekend op 20.03.2007. Op 29.08.2007 startte betrokkene een tweede asielaanvraag dat werd afgesloten op 12.12.2007 met een bevestigende beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand en iets minder dan 4 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel

wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De aanvrager heeft de plicht om duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij moet rekening houden met rechtsfeiten die zich hebben voorgedaan tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing aangaande deze aanvraag om machtiging tot verblijf en die zich bevinden in het administratieve dossier, zoals in casu de afwijzing van de asielaanvragen van verzoeker. Het betoog van verzoeker dat “in casu aan de a posteriori afwijzing van zijn asielaanvragen rechtens niet het gevolg (mocht) worden verbonden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als ware retroactief alsnog onontvankelijk zou zijn” mist juridische grondslag. Tevens toont hij niet aan dat het in casu dezelfde feiten en omstandigheden betreft zoals deze in de door hem aangebrachte rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker maakt met zijn betoog dat “daar anders over oordelen (...) de verwerende partij een vrijeleide (zou) bieden om na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf voldoende lang te wachten tot zij van oordeel is dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet langer buitengewoon zijn of niet langer bestaan wat zij dan vervolgens zou kunnen formaliseren in een beslissing waarbij de aanvraag als niet ontvankelijk wordt afgewezen” niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van (oud) artikel 9 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt in een eerste onderdeel dat de verwerende partij niet op alle als buitengewoon aangevoerde omstandigheden heeft geantwoord, dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op de omstandigheid dat zijn asielaanvraag op het ogenblik dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende nog steeds hangende was en dat hij op dat ogenblik nog steeds de hoedanigheid had van kandidaat-vluchteling, dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met de a posteriori afwijzing van de door hem ingediende asielaanvragen, dat indien sommige motieven in de bestreden beslissing zo zouden moeten begrepen worden dat zij een weerlegging zijn van deze buitengewone omstandigheid moet worden aangenomen dat deze rechtens niet aanvaardbaar zijn en dat om redenen zoals uiteengezet in het eerste middel. Hij betoogt in een tweede onderdeel dat het motief dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland een standaardformulering betreft, rechtens niet aanvaardbaar is en niet deugdelijk is. Hij betoogt in een derde onderdeel dat de verwerende partij in de volgende twee alinea's omstandigheden behandelt die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging zij het evenwel onder de hoofding "gegrondheid van de aanvraag" en dat een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard niet kan worden gemotiveerd aan de hand van overwegingen die uitsluitend betrekking hebben op de door hem aangehaalde argumenten met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In een vierde onderdeel herhaalt verzoeker dat de verwerende partij zich voor het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf moet plaatsen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt gedaan en niet op het ogenblik van de uitspraak en verwijst naar het eerste middel. In een vijfde onderdeel merkt verzoeker op dat hij nooit heeft aangevoerd dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang zou hebben geduurd en dat het motief daaraan gewijd dan ook niet kan worden aanzien als een antwoord op de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden. In een zesde onderdeel betoogt verzoeker dat enkel en alleen de omstandigheid dat hij de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling had op het ogenblik waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend een begin van bewijs is van het feit dat zijn leven en vrijheid ernstig in het gedrang zouden worden gebracht indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst voor het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, dat de verwerende partij er geheel ten onrechte van uit gaat dat het verwerpen van de elementen die ten grondslag lagen aan zijn asielaanvragen voldoende zou zijn om ze ook te verwerpen als buitengewone omstandigheden, dat beide procedures een ander voorwerp en toepassingsgebied hebben, dat in het kader van de asielaanvraag de persoonlijke situatie van de kandidaat vluchteling centraal terwijl in de aanvraag om machtiging tot verblijf ook omstandigheden in het land van herkomst in aanmerking kunnen genomen worden, ook als hieruit geen persoonlijke vrees tot vervolging is af te leiden. In een zevende onderdeel betoogt verzoeker dat de steun van de IOM hypothetisch is, dat hij niet voor deze financiële steun in aanmerking zou komen, dat die financiële steun slechts beperkt is, dat het enkel bedoeld is voor migranten te helpen die wensen terug te keren naar hun land voor een lange termijn en niet voor een vreemdeling die slechts tijdelijk terugkeert om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dat de financiële tegemoetkoming een te verwaarlozen bedrag uitmaakt in het licht van al de kosten die gepaard gaan met een terugkeer naar het land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en met de kosten die voortvloeien uit de tijdelijke huisvesting gedurende de behandeling van die aanvraag, dat de verwerende partij zelf aangeeft dat het niet uitzonderlijk of buitengewoon is dat (ook) de aanvragers die hun aanvraag in het buitenland indienen gedurende een onzekere en lange periode op een antwoord van de bevoegde overheid zullen moeten wachten, dat de verwerende partij op die manier een voordeel lijkt te willen halen uit het feit dat haar diensten niet dermate zijn georganiseerd dat op een (relatief) korte termijn wordt geantwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf, dat het motief voorts kennelijk niet deugdelijk is in de

mate dat het al dan niet buitengewoon karakter van de ingeroepen omstandigheid niet moet worden beoordeeld vanuit de vraag hoe frequent die omstandigheid zich voordoet maar louter en alleen vanuit de vraag of die omstandigheid zich (ook bij andere personen) voordoet maar louter en alleen vanuit de vraag of die omstandigheid het voor de aanvrager zelf al dan niet buitensporig moeilijk maakt om in zijn land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker stelt dat hij niet inziet hoe uit de samenlezing van de motieven van de bestreden beslissing kan leiden tot een ander besluit dan dat de motieven van de bestreden beslissing zelfs in hun geheel genomen en samen gelezen niet deugdelijk en niet draagkrachtig zijn. Door de aangevoerde "buitengewone omstandigheden" slechts elk voor zich en geïsoleerd te beoordelen, en door niet het geheel van de ingeroepen omstandigheden te beoordelen, gaat de verwerende partij eraan voorbij dat het samenspel van de aangehaalde omstandigheden in hun geheel 'buitengewoon' is in de zin dat zij een terugkeer van de verzoeker naar zijn land van herkomst buitensporig bemoeilijken. Daar anders over oordelen zou kennelijk onredelijk zijn, dat hij immers niet alleen omstandigheden heeft aangehaald die betrekking hebben op zijn juridisch statuut maar ook op meer feitelijke omstandigheden zoals de onveiligheid van en de onzekerheid over de duur van de terugkeer naar het land van herkomst en de negatieve impact op het integratieproces van verzoeker. De belangen van verzoeker en de nadelen die hij lijdt wanneer de verblijfsmachtiging wordt geweigerd wegens geenszins op tegen het belang van het bestuur dat er te dezen louter in bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst zou worden ingediend.

2.2.2. Voor wat betreft het eerste en vierde onderdeel van het tweede middel volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het loutere feit dat een standaardformulering wordt gebruikt houdt op zich geen schending in van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel

wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De aanvrager heeft de plicht om duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt in essentie dat volgend motief kadert in het gegrondheidsonderzoek en niet in het ontvankelijkheidsonderzoek omdat hij dit als element betreffende de “gegrondheid van de regularisatieaanvraag” heeft aangehaald in de aanvraag:

“Het feit dat betrokkene sinds februari 2006 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands leert, werkbereid is, reeds gewerkt heeft als steenzetter, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit motief stelt echter uitdrukkelijk dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend zodat de verwerende partij deze duidelijk heeft beoordeeld in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek en niet in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Voor zover verzoeker stelt dat deze elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald als elementen betreffende de “gegrondheid van de regularisatieaanvraag” kan worden gesteld dat de verwerende partij, zoals reeds blijkt uit de bespreking van de middelen, heeft geantwoord op de aangehaalde buitengewone omstandigheden in de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat voor zover zij motieven heeft gewijd aan aangehaalde elementen betreffende de “gegrondheid van de regularisatieaanvraag” deze duidelijk heeft geapprecieerd in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek doch dat deze motieven overtuigend zijn.

Het motief dat “wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving” betreft een overtollig motief dat de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast.

Het motief dat de verwerende partij hecht aan de duur van de asielprocedure is een criterium dat door verwerende partij als een maatstaf wordt gebruikt voor de behandeling van aanvragen om machtiging tot verblijf. De verwerende partij heeft in casu op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de duur van de asielprocedure van verzoeker niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel dient de verwerende partij rekening te houden met rechtsfeiten die zijn ontstaan tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing aangaande deze aanvraag om machtiging tot verblijf. In casu werden de twee asielaanvragen van verzoeker beslecht tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing aangaande deze aanvraag om machtiging tot verblijf, rechtsfeiten die door verzoeker niet worden betwist. De bestreden beslissing overweegt als volgt:

“Daarenboven beweert betrokkene dat zijn leven en vrijheid ernstig in het gedrang zou worden gebracht als hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, maar brengt hier geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zijn leven en vrijheid in gevaar zouden zijn, volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarnaast voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dit motief betreft een bewering van verzoeker dat zijn leven en vrijheid ernstig in het gedrang zou worden gebracht als hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Gelet op het feit dat de asielaanvragen van verzoeker van werden afgesloten door een beslissing van 12 maart 2007 “niet erkend” door de Vaste Beroepscommissie en een beslissing van 12 december 2007 “weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan de verwijzing van de minister van Binnenlandse Zaken niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd (R.v.St., nr. 169.820, 5 april 2007). Verzoeker betwist niet dat hij geen nieuwe elementen voorlegde. Hij beperkt zich tot een algemene theoretische uiteenzetting zonder in concreto aan te tonen met welke aangevoerde elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf de verwerende partij onvoldoende of niet heeft rekening gehouden. De minister van Binnenlandse Zaken overweegt derhalve op niet kennelijk onredelijke wijze dat, zonder voorleggen van nieuwe elementen, de elementen die verzoeker reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht in huidige procedure geen andere beoordeling wettigen dan die van de asielinstanties.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij een beroep “zou kunnen” doen op het IOM om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en dat er regelmatig personen zijn die eveneens in het buitenland worden geconfronteerd met de lange behandelingstermijn van de aanvraag. De elementen die verzoeker in dit verband aanhaalt die kennelijk niet werden opgeworpen in de aanvraag om machtiging tot verblijf missen feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,   wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.